

Ronnie Collier Stevens

Meg kell tanulni, hogyan kell házasságban élni

Vasárnap esti előadás

nálatok is biztos megvan. Egy lelkipásztor nem tud olyan feleséget elvenni, aki a szolgálatára semleges hatással lenne. Csak kétféle nőt vehet el. Vagy olyan nőt, aki megsokszorozza a szolgálatának a pozitív hatását, vagy olyan nőt, aki csökkenti szolgálatának hatásosságát. Nincs a kettő között más állapot vagy lehetőség. Azok az intézmények, melyeket az ördög a támadásának központjává választ, a keresztény gyülekezet és a keresztény házasság. És ti mindkettővel szoros kapcsolatban vagytok. Ezért várhatjátok, hogy az ördög támadása megtörténik, és akkor tudjátok, hogy ez elismerés számotokra. Az ördög mindig azt támadja legjobban, ami a legnagyobb veszélyt jelenti számára. Mert ha a keresztény házasságok jól működnek és a keresztény gyülekezet tagjai szeretik egymást, ez a sátán számára nagy presztízsveszteség, mert akkor a körülöttünk élők is megkívánják azt, amink van. Persze ennek az ellenkezője is igaz. Ha a helyi gyülekezetben gyűlölködés, vitatkozás van, vagy a keresztény házasság hideg, rideg, akkor ez az ördög számára győzelem... Azt mondja a világi ember akkor, az ő munkahelyén jobb a légkör vagy a saját feleségével azért jobban ki tud jönni... Ezek meg?!

Isten a házasságot döbbenetes módon az önmaga képé-ként adta nekünk. Kövessétek a gondolatmenetemet. Isten nem azért adta az evangéliumot, hogy segítsen nekünk megérteni a világot. Hanem Isten azért adta nekünk a világot, hogy megértsük az evangéliumot. Mert először volt az evangélium, mielőtt a világ létezett volna. Mielőtt egy anygal, vagy az univerzum vagy az anyagi világ létrejött volna, az evangélium már létezett. Az Atya, a Fiú és Szentlélek ahogy szerették egymást és ahogy eltervezték a történelmet. Tehát Isten bennünket azért helyezett ebbe az anyagi világba, hogy megérthessük az örökkévalót, a szellemit. Isten az Atya, azért tett minket is szülőkké, hogy ne csak könyvből ismerjük, hogy mi az, hanem a bőrünkön érezzük, mit jelent szülőnek lenni. Amikor gyerekünk születik, akkor azt kérdezzük: Te úgy érzel felém, ahogy én szeretem ezt a kisgyereket? A válasz erre igen, de csak ahogy a gyertyafény a naphoz hasonlít, olyan a hasonlóság a mi szeretetünk és az Atyaisten szeretete között. Az Öszövétségben Jahve úgy áll az olvasó elé, mint aki házasságot kötött Izraellel. Az Újszövetségben pedig Jézus úgy áll elénk, mint aki eljegyezte az egyházat. Keresztelő János a Jn 3,29-ben völégénynek nevezi Krisztust. Nem szeretnék senkiben kényelmetlen érzéseket

Azzal a névvel szeretnék köszönteni titeket, melyet már hallottatok, Megváltónk, az Úr Jézus Krisztus nevében. Nagyon örülök, hogy veletek együtt imádkozhatom őt egy ilyen szép helyen. Zavarban vagyok és be kell vallanom, hogy jártam már ötcsillagos helyen, de ilyen szép helyen még nem, mint ez a négycsillagos. Múlt héten öt napot töltöttem Szerbiában egy kétsillagos szálláson, és amit ott felfedeztem, hogy lehetett zuhanyozni és be lehetett csukni a fürdőszoba ajtaját. Csak éppen együtt nem lehetett a két dolgot tenni, zuhanyozni és becsukni az ajtót. Jó érzés volt, amikor beléptem ide most. A feleségem sajnos most nem lehet itt, mert épp költözésben vagyunk. Eladtuk az érdi házunkat, majd hogyanem elajándékoztuk és öt hétre bérlünk egy kis lakást a Móricz Zsigmond térnél és utána szomorúságunkra elköltözzünk Magyarországról. És Jane, a feleségem is üdvözlötét küldi nektek, szomorú, hogy nem tud itt lenni, de csomagolnia is kell és előadást is tart a budai várnegyedben „Művészet a Bibliában” címmel. Van egy tanítás, ami

kelteni, de a filmekben is látszik és a Biblia is elmondja, amikor a mennyországba jutunk, ott egy nagy menyegző lesz. És mi történik a menyegző után? Nászút. Miért adta Isten nekünk a nászutat? Hogy képet kapjunk a mennyországról. A Krisztus és az egyház kapcsolatával való hasonlatban nem a szexualitás, hanem a szellemi valóság a fontos. Nem a biológia, hanem a teológia. Ami ott történik, az egy olyan dicsőségnak a leleplezése, amit még soha nem láttunk. Olyan „közösülés” történik a dicsőséggel, ami örökké tart. Ezért akarja az ördög a maga számára kisajátítani, eltorzítani, megrontani ezt a kapcsolatot, és a saját céljaira használni, mert ez az a fajta „mennyország”, amit ő kínálni tud nekünk. Mik azok a leckék, melyeket az Úr a házasságon keresztül tanítani akar nekünk? Az életem legnehezebb eseménye tegnaphoz 34 évvel korábban történt. Feleségem megszülte elsőszülött fiunkat, de holtan. És arról beszéltek a feleségemmel tegnap, amihez már 34 évvel közelebb vagyunk, hogy mennyire vonzóvá teszi számunkra a mennyországot az, hogy majd találkozhatunk a fiunkkal, akit eddig nem ismerhettünk meg. Az életem legelképezetőbb tapasztalata is ezzel kapcsolatos. A feleségem az orvos tanácsára akkor a karjaiba vette a fiunkat, karjában tartotta, ránézett és rámosolygott. Bizonyos értelemben az életem legnehezebb, de bizonyos értelemben legcsodálatosabb pillanata volt. Ezek a rendkívüli események vagy szétszakítanak minket, vagy még jobban összekovácsolnak. Isten a szolgálatunknak a legfelelősebb és a legszomorúbb pillanatait is azért adja, hogy ezeket együtt éljük át.

Néhány percet szeretnék foglalkozni 1Mózes 37. fejezetével is. Van mögöttetek egy kemény szolgálat, egy hosszú autótúrát és egy nagy vacsora. Tudom, hogy mivel kell megküzdenem. Úgyhogy nem akarom hosszúra fogni. Először 1Mózes 2. fejezet végéig nézzük, ahol egy ígéret van és egy parancsolat a házassággal kapcsolatban. Nehéz tudni, hogy ezt a két verset vajon Ádám mondja, vagy Isten. A szövegösszefüggés szerint úgy néz ki, hogy Ádám beszél, de a tartalma ennek a két versnek és az Újszövetségben visszaidézve inkább valószínű, hogy itt Isten beszél. Mert ha Ádám mondaná, olyanról beszélné, amit nem tapasztalt meg, mert itt apáról és anyával van szó, de neki nem voltak szülei. Az első Ádám teremtve lett, de nem született. A második Ádám született, de nem volt teremtve. Amikor erre az ígehelyre nézek, bevallom, meglepődök azon, amit itt olvasok. A kulturális felfogás és előítéletek azt feltételeztetnék velem, hogy Isten a nőnek parancsolja azt, hogy hagyja el a családját és ragaszkodjon a férjéhez. De ha feltűnt nektek, itt nem erről van szó ebben az ígeversben. Maga az Úr Jézus és Pál apostol is erre a versre hivatkozik, amikor a házasságról beszélnek. A Biblia egyetlen helyen beszél arról, hogy a nőnek kell elhagynia a családját a férje miatt, ez pedig a 45. zsoltárban van. De az eredeti szöveg a férfinak parancsolja meg ezt.

Én az Egyesült Államok déli részéről származom, ahol lassan beszélünk angolul és más angolul beszélők kicsúfolnak minket. Mi déliek azért beszélünk ilyen lassan, hogy az ellenségeink elbizakodottak legyenek. Könnyű úgy gondolni Amerikára, mint egy nemzetre, pedig az egy földrész is. Éppen olyan nagy különbség van egy dél-karolinai charlestoni és egy bostoni között, mint egy londoni és egy budapesti ember között. Én magam Georgia államban, Atlantában születtem. A feleségem viszont New York-i. Én ezt nem

rovvom fel neki, hiszen ez nem az ő döntése volt. De mi két egymástól nagyon eltérő kultúrában nőttünk föl. Akit a felmenőim közül leginkább csodáltam, az nem az édesanyám volt, akit egyébként nagyon szerettem, hanem az édesapai nagymamám. Érdekes, ironikus szinte, mert az egész rokonságban nincs még egy olyan ember, aki jobban különbözne tőlem, mint ő. A legnagyobb szolgálat lélek, akit valaha ismertem. Én magam nem rendelkezem ezzel az ajándékkal, bárcsak rendelkeznék vele... Ha valamelyikőtök eljönne hozzánk vendégségbe, és megkérdezném, hogy kérsz-e teát, valószínűleg ha igen, akkor megkérnélek, ha készítesz magadnak, akkor nekem is légy kedves készíts egyet. Mert nincs bennem a szolgálai szolgálatkészség, nem rendelkezem ezzel az ajándékkal. Az én nagymamám soha nem ült volna le, állandóan járt-kelt, szolgált. Ha valaki elment hozzák vendégségbe, de nem nála evett, hanem elment egy étterembe, vagy ha nem nála szállt meg a városban, hanem elment egy szállodába, ezt ő soha el nem tudta felejteni. A feleségem nagyon más családban nőtt fel. A szüleinek hat gyermekük volt, és ott náluk az édesanyja megfőzte az ételt, de a gyerekeknek kellett kitölteniük az italt, ki-ki magának. A feleségem ezt hozta magával a családjából. Mindig vacsora előtt tartom a csendességemet, és beszélgettünk már erről többször is, a feleségem miért akarja, hogy töltsen ki magának az italt. Szoktam mondani neki, hogy ti annak idején heten voltatok, de itt nincs más, csak én... És tudjátok, mi történik? Nem hagyom ott az apám házáat! Ezzel a frusztrációval azt mutatom, hogy valójában nem hagytam ott az apám házáat, és nem vagyok hajlandó új családot alapítani ezzel a New York-i nővel, akit Isten adott nekem. Ez egyrészt kicsit szomorú, másrészt komikus. De ami ezután következik, az nem vicces, inkább szomorú.

*Az ördög okos, de nem kreatív.
Mindig ugyanazt a négy vagy öt
dolgot ismétli, de ezer
különféle módon.*

Az első, tökéletes paradicsomba bejött egy kígyó, és megszólította ezt az első nőt, Évát. Mi vagyunk a teremtés középső rendje. Nem tudom, hogy értitek-e, hogy ez mit jelent? Van egy teremtett rend felettünk, ez az angyaloké, és van egy teremtett rend alattunk, az állatoké. Ők is részei a mi történetünknek, de mi nem ismerjük részletesen az ő történetüket. Egy csomó kérdésem van abban a tekintetben, hogy például egy bukott angyal hogyan tud egy kígyó testébe beköltözni és rajta keresztül beszélni?! Ezek olyan dolgok, melyekről a Biblia egy mukkot sem mond. Lehet, hogy létezik az állatoknak is egy „bibliája”, melyet a természetben keresztül tudnak „olvasni”, és ami elmondja az ő történetüket. Lehet, hogy az angyaloknak is van egy külön „bibliájuk”, amelyik elmondja az ő történetüket, csak mi azt nem látjuk. Mi csak a saját történetünket ismerjük. A kígyó megszólította az asszonyt, és ezt kérdezte tőle: „Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról se egyetek?” Az ördög nem igazán találékony. Hallottátok ezt? Az ördög okos, de nem kreatív. Mindig ugyanazt a négy vagy öt dolgot ismétli, de

ezer különféle módon. Ennek következtében mi azt gondoljuk, van négy- vagy ötezer különböző dolga, de valójában nem, az ördög csak négy-öt dolgot ismétel... Az egyik dolog, hogy kétségeket támaszt Isten szavával kapcsolatban. Istent észszerűtlennek tünteti fel. „Hogy Isten megtiltana neked, hogy ezt a gyönyörű gyümölcsöt élvezd? Ilyen lenne Isten?” Az asszony válasza nem pontos, mert azt mondta: „A kert fáinak gyümölcséből ehetünk, csak annak a fának a gyümölcséről nem ehetünk, ami a kert közepén van, és azt nem is érinthetjük meg”. Nem azt akarom mondani, hogy jó ötlet lett volna megérinteni a gyümölcsöt, csak hogy Isten ezt nem mondta... Mi a törvényeskedés? Amikor valaki olyan szabályt hoz, ami nincs benne a Bibliában. Vagy amikor valakivel szemben olyan követelményt támasztunk jogtalanul, amit Isten tőlünk jogosan várna el. Szinte valamennyien tanítotok, ugye. A Jak 3,1-ben azt olvassuk, hogy a tanítók súlyosabb ítélet alá esnek. Ez esetben illő is, hogy szigorúbb életet éljünk. De nincs jogunk bárki mástól szigorúbb dolgokat elvárni és megkövetelni, mint ami a Bibliában le van fektetve. Az asszony nem pontosan idézi Isten szavait, és ez a férj hibája. A parancsot a gyümölcsrel kapcsolatban Ádám kapta, mielőtt Éva meg lett volna teremtve, és neki egy az egyben kellett volna továbbadnia Évának. „Nem ehetek abból a gyümölcsből, ne is érintsétek, mert meghaltok”. A nagy kérdés, hogy mi a halál? Éva halált még nem látott. Addig még senki nem halt meg. Nem tudja, hogy mi a halál. Abban a tökéletes világban, melybe Isten beleteremtette Évát, ott az egyetlen hely, ahol a halál megtalálható volt, az az Isten fi-

gyelmeztetése volt... Mi egy nagyon más „kertbe” születtünk. Itt a halál lépten-nyomon körülvesz minket. Minden összeküszik arra, hogy megöljön bennünket. A levegőben lévő dolgok, a mikroorganizmusok, amiket nem is látunk, nem is érzékelünk, mind gyilkolnának minket... Minden életrajz ugyanazzal fejeződik be, hogy meghalt. Ilyen az élet, ilyen a világ. Kivéve Énókot és Illést. Hol éli túl az élet a halált a saját tapasztalatunkban? Egyedül Isten ígéreteiben. A feltámadás és a mennyország el vannak rejtve a szemeink elől. Ezek csak Isten ígéretében léteznek egyelőre. Az édenkertben minden Élet volt, a halál csak egyetlen helyen volt, egy fának a gyümölcsén. Az evangélium, melyet mi hirdetünk arról szól, hogy az Élet csak egyetlen helyen van, egy személyben, aki egy fán függött. A kígyó, az ördög azt mondja: „Dehogy halsz meg... Arról van szó, hogy Isten valamit el akar venni, távol akar tartani tőletek”. Erről szeretnék még beszélni.

A Biblia tanulmányozói nagyjából egyetértenek abban, mi a legfontosabb az Ószövetségben. Az, hogy az egész Jézusra mutat. Nagyon különböző vélemények lennének arra a kérdésre, hogy mi a második legfontosabb dolog az Ószövetségben. Azt hiszem, annyi különböző választ kapnánk, ahányan részt vennének ebben a közvélemény-kutatásban. Hadd mondjam el az én véleményemet, ami csak az enyém. A második legfontosabb dolog, amit meg kell értenünk az Ószövetségből, az, hogy Ádám és Éva nem azért ették meg a gyümölcsöt, mert éhesek voltak, hanem azért, mert elhitték az Istennel kapcsolatos hazugságot. Nem voltak éhesek, hiszen az összes többi fáról annyit ehtettek, amennyit akartak...

Nem tudom, hogy megcsináltatok-e már a bibliai kronológiát Jézus 40 napos böjtjéről a pusztában, Máté 4-től János 2-ig, a pusztai megkísértéstől a kánai menyegzőig? A 40 napi böjt után a názáreti Jézus nem volt hajlandó kenyeret enni, pedig nagyon éhes volt. Nem ette meg az ördög által felkínált kenyeret annak ellenére, hogy az éhhalál küszöbén volt. Az első Ádám az ördög által felkínált gyümölcsöt megette teli gyomorral. Jézus pedig bemelegítése után és a 40 napos megkísértése után elhívott tanítványt, majd elmegy egy ünnepségre, ahol elfogyott a bor. Nem azért, mert elfelejtettek bort venni, hanem mert már megitták az összeset. A kenyér egy szükséges dolog, a bor pedig luxuscikk. Jézus nem volt hajlandó saját hatalmát arra használni, hogy kenyeret teremtsen magának, amikor ez szükséges dolog és ő halálosan éhes volt. Mégis hajlandó volt használni a hatalmát azért, hogy bort teremtsen mások számára, annak ellenére, hogy ők pedig már tele voltak. Gondoljatok bele, ő az az ember, akire nekünk hasonlítanunk kell. Az ördög pedig azt mondta, hogy nem fogunk meghalni. Az a nagy konfliktus, amitől szenved ez a világ, az a vita, hogy mit jelent a halál. Két nagyon más istent követnek a világon. Ne gondoljátok egy pillanatra sem, hogy a keresztények és a muzulmánok ugyanazt az Istent imádják. Ők különböző nevű szervezetekhez tartoznak, Al Kaida, Al Shabab, Thaliban stb., de ugyanazt az istent szolgálják, aki azt tanítja nekik, hogy gyilkoljanak. És az a meggyőződésük, hogy ha gyilkolnak és közben az életüket veszítik, akkor a paradicsomba kerülnek. A keresztények Istene ezzel szemben azt tanítja nekünk, hogy mindent tegyünk meg a hitelenek életének a megtartásáért. Mindent tegyünk meg azért, hogy minél tovább élhessenek és megkaphassák a megtérés kegyelmét, életet kapnak és velünk együtt a mennyország örököseivé váljanak, még akkor is, ha ehhez a saját életünk odaadása szükséges... Emlékeztek az öt misszionáriusra, akiket Equadorban az indiánok megölték? Egy dolog van, amit elfelejtünk velük kapcsolatban. A misszionáriusoknak voltak fegyvereik, és nem használták azokat, nem lötték le az indiánokat. Mert úgy gondolkodtak, ha lelővik az indiánt, a pokolba jut, ha őket lövik le, ők a mennybe jutnak. Jobb „üzlet” ez. Jobb, ha az életünket odaadjuk értük.

A szégyenérzet a bűn ismerete a megbocsátás ismerete nélkül.

Mi történt Ádámmal és Évával, miután megették a gyümölcsöt? Rettenetes dolog történt a házassággal. Beköltözött a szégyen. Zavarban érezték magukat egymás előtt és eltakarták magukat. Miután bűnbe estek, szégyellték magukat a Teremtőjük előtt, és elrejtőzködtek a bokrokban. A szégyenérzet a bűn ismerete a megbocsátás ismerete nélkül. És a nehezítés, a vádaskodás is belépett a házasságba. Ádám elkezdte okolni a feleségét, hogy ő a hibás. De nem csak az ő hibája. Ki is adta őt nekem? Istennek mondja Ádám, hogy „az asszony, akit mellém adtál”. Ez rettenetes dolog. A megoldás ragyogó fénye a tragédiát követően felderül: 1Mózes 3,15-ben egy ígéret formájában. A teológusok latin szóval „protoevangéliumnak” nevezik ezt, a Bibliában ez az első említése Jézus Krisztusnak. A tragédia azzal kezdődött, hogy az elbukott angyal kígyó formájában megszólította Évát az

Édenben. A megoldás pedig akkor kezdődött, amikor Gábrriel megszólított egy Mária nevű nőt Názáretben. Isten adott egy ígéretet az átkozott kígyón keresztül. Amikor Isten megátkozta a földet, azt mondta, tövisek fognak nőni a földből, és állat bőrből ruhákat készített Ádámnak és Évának. Amikor Jézust a katonák vitték a kereszthez, töviskoronát tettek a fejére és mikor az átok helyére vitték, levették róla a ruháját... Mit adott ő? A megváltást, a kiengesztelést... a ruháját. Tudták azok a katonák, hogy mit cselekszenek? Természetesen nem... A házasság nehéz dolog, mert bűnösök vagyunk és bűnös természetet örököltünk Ádámtól és Évától. És akik szolgálatban állunk, a mi házasságunk még nehezebb is, mivel az ördög célpontjai vagyunk, és nagyon törekszik rá, hogy keményen lesújtson ránk... De volt Valaki, aki a mi bűnünk átkát a saját fejére vette. És Valaki a saját személyéről adta a ruhát, a takarót a bűneinkre. Ő a tökéletes vőlegény, és valamennyien, akik itt vagyunk, még a férfiak is, és ezt nehéz így felfogni, hogy mi az ő menyasszonya, jegyesei vagyunk. Tehát jól tesszük, ha megtanuljuk, hogyan kell házasságban élni, mert lelkiileg ez a mi örök feladatunk. Ezzel fejezzük be az első előadásunkat. Majd tovább fogunk foglalkozni a nehézségekkel és Isten válaszaival, hogyan szolgáljunk együtt helyesen Istennek.

Az előadást szövegét lejegyezte: Jeviczky Andrea

